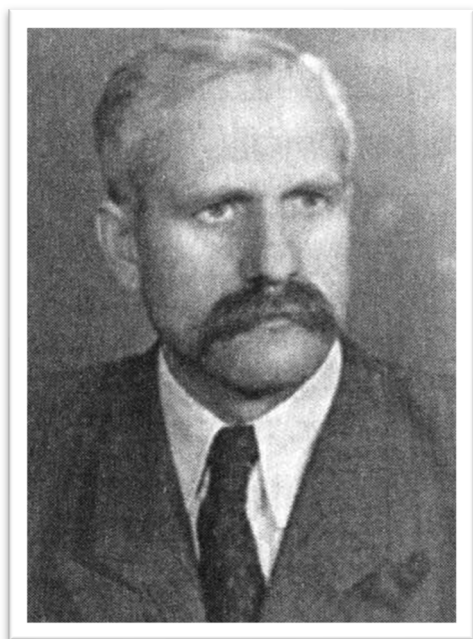

PAWEŁ NOWAKOWSKI

* 17 VI 1900, Dłutowo
† 27 VIII 1991, Szczytno

AUTOBIOGRAFIA¹

Urodziłem się 17 czerwca 1900 r. we wsi Dłutowo, pow. mławskiego². Świadcstwo dojrzałości otrzymałem w r. szk. 1921/1922 w Państwowym Gimn.[azjum]³ im. Wyspiańskiego w Mławie. Początkowo wstąpiłem na wydz.[iał] filozoficzny (matematyka) na Uniw.[ersytecie] Warszawskim a następnie na wydz.[iał] roln.[iczo]-leśny (sekcja leśna) U.[niwersytetu] Poznańskiego. Studia ukończyłem w r. 1926 i w tymże roku zostałem powołany do odbycia służby wojskowej w Szkole Podchorążych Rezerwy we Włodzimierzu Wołyńskim. Po odbyciu służby zdałem końcowe egzaminy i bardzo ciężko się rozchorowałem (ropne zapalenie wyrostka robaczkowego, dur brzuszny i ropne zapalenie płucnej).

¹ W życiorysie Pawła Nowakowskiego została zachowana oryginalna pisownia.

² Portret Pawła Nowakowskiego pochodzi z zasobów Instytutu Pamięci Narodowej: <https://biogramy.ipn.gov.pl/bio/wszystkie-biogramy/112013,Kpt-Pawel-Nowakowski-Kryjak-Lesnik-Lysy-Tata-Was.html> (28 XI 2023).

³ Tu i dalej uzupełnienia w nawiasach kwadratowych pochodzą ode mnie – Grzegorz Ojcewicz.

Po wyleczeniu się osiadłem we wsi rodzinnej i prowadziłem własne gospodarstwo rolne a jednocześnie brałem czynny udział w organizowaniu placówek spółdzielczych i zawodowych rolniczych.

W roku 1940 udało mi się uniknąć aresztowania przez gestapo i ukrywałem się do 1942 r. w b.[yłej] Gub.[erni] Gen.[eralnej] a do końca okupacji w powiatach mławskim i działdowskim. Przez cały czas okupacji pełniłem funkcje oficerskie w Związku Walki Zbrojnej później w A.[rmii] K.[rajowej].

Obecnie na skutek wielkich zmian rodzinnych i gospodarczych poświęciłem się pracy nauczycielskiej czując się dobrze przygotowanym do tego zawodu.

Paweł Nowakowski
(Paweł Nowakowski)
Nauczyciel Państwowego Gimnazjum
Ogólnokształcącego w Szczytnie

Szczytno, dn. 24.10. 1947 r.

WSPOMNIENIA EMERYTOWANEGO NAUCZYCIELA⁴

Byłem jednym z pierwszych nauczycieli liceum. Do Szczytna przyjechałem w 1947 r. Z wykształcenia nie byłem pedagogiem, jeszcze przed II wojną światową w 1926 r. ukończyłem wydział leśnictwa na Uniwersytecie Poznańskim.

Do pracy pedagogicznej przekonał mnie ówczesny pierwszy dyrektor liceum w Szczytnie pan Michał Leśniewski. Uczyłem matematyki, fizyki i chemii. Warunki pracy były bardzo trudne. Nie było mieszkań dla nauczycieli. Mieszkałem w jednej z klas obecnej Szkoły Podstawowej nr 1.

Liczba uczniów kształtowała się wówczas w granicach od 130 do 160. Niektórzy mieli ukończone 8 klas, inni uczyli się w czasie wojny prywatnie. Poziom więc nie był równy. Szkoła nie posiadała internatu. Uczniowie mieszkali w kwaterach prywatnych, a nawet nocowali na stacji kolejowej. Dopiero po utworzeniu Komisji Organizacyjnej Liceum Warmińsko-Mazurskiego przydzielono lokal na internat w dawnych koszarach wojskowych przy ul. L.[udwika] Waryńskiego. Początkowe wyposażenie internatu stanowiły zbite z desek prycze. Były kłopoty z pościelą. Młodzież przywoziła z domu własne pierzyny, kołdry lub połatane koce. Po likwidacji siedziby Ligi Kobiet internat otrzymał trochę sprzętu.

Byłem także kierownikiem, wychowawcą i skarbnikiem internatu. Młodzież, dla której zabrakło miejsc w internacie, starałem się zgromadzić w okolicy ul.

⁴ P. Nowakowski, *Wspomnienia emerytowanego nauczyciela*. W: 40 lat Liceum Ogólnokształcącego w Szczytnie. Red. A. Wrońska. Szczytno 1986s. 43-44.

Waryńskiego i sprawowałem nad nią opiekę. Byłem wyrozumiały, ale i wymagający. Będąc nauczycielem zajmowałem się nie tylko problemami internackiego życia, ale także systematycznie kontrolowałem postępy w nauce wychowanków.

Zapał do nauki był wówczas, trzeba przyznać, ogromny. Zaległości czy inne trudności w zdobywaniu wiedzy uczniowie starali się likwidować poprzez samopomoc koleżeńską. Nauka nie była w tym okresie rzeczą łatwą. Nie było nowych podręczników. Funkcjonowały jeszcze podręczniki przedwojenne, m.in. historii, fizyki, matematyki. Jeszcze długo po wojnie jęz. polskiego uczono się na podstawie historii literatury I.[gnacego] Chrzanowskiego.

Liceum mieściło się w dzisiejszej szkole nr 1. Grono pedagogiczne, zorganizowane dzięki staraniom dyr. M.[ichała] Leśniewskiego, składało się z przedwojennych profesorów lub wykształconych przed wojną fachowców. Nauczycielką historii była profesorka przedwojennej szkoły prywatnej – I.[rena] Kakowska. Języków obcych uczyła pani [Gabriela] Trzaska, znająca j.[ęzyki] angielski, francuski, niemiecki, rosyjski, hiszpański. Pani Trzaska uczyła w naszym liceum jęz. angielskiego, [a] łaciny i chemii uczył p. A.[lbin] Budzyński. Jęz. polskiego uczył dyr. M.[ichał] Leśniewski, biologii p. M.[ichał] Mazur, śpiewu p. [Kazimierz] Mężyński. W pierwszych latach po wojnie obowiązywała nauka religii, którą wykładał ksiądz W.[ładysław] Łaniewski.

Pierwsza matura odbyła się w roku szkolnym 1949/1950. O wysokim poziomie szkoły świadczy fakt, że duża liczba kandydatów dostała się na studia. Spośród 20 przodowników pracy i nauki w okręgu olsztyńskim aż pięciu było uczniami naszej szkoły. Szkoła była też wymieniana w prasie jako jedna z trzech w Polsce, w których poziom nauczania stał na odpowiednio wysokim poziomie. Po objęciu liceum przez p. Z.[uzannę] Pawłowską w roku 1956⁵ poszedłem na roczny urlop zdrowotny, a następnie przeszedłem do pracy w Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej, by po trzech latach przejść na rentę.

Z MATERIAŁÓW INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ⁶

[Paweł Nowakowski] W 1917 wstąpił do P[olskiej]O[rganizacji]W[ojskowej], brał udział w rozbrajaniu Niemców w 1918. W latach 1919–1920 jako ochotnik walczył w szeregach 1. p[ułku]a[rtylerii]c[iężkiej] w wojnie z Rosją bolszewicką. W 1929 r. ukończył Wydział Rolniczo-Leśny Uniwersytetu Poznańskiego, a wkrótce potem Szkołę Podchorążych Rezerwy [Artylerii]. W latach 1934–1939 pracował jako wójt gm. Zieluń (pow. Mława). W 1939 nie został zmobilizowany do WP. Od 1940 należał do Z[wiązku]W[alki]Z[brojnej], współpracował ze Stanisławem Kazimierczakiem „Wilgą”, komendantem Obwodu Sierpc. Zagrożony aresztowaniem wyjechał do

⁵ Zuzanna Pawłowska została dyrektorką liceum nie w 1956 roku, lecz w roku szkolnym 1953/1954.

⁶ Kpt. Paweł Nowakowski. „Kryjak”, „Leśnik”, „Łysy”, „Tata”, „Wąs”; <https://biogramy.ipn.gov.pl/bio/wszystkie-biogramy/112013,Kpt-Pawel-Nowakowski-Kryjak-Lesnik-Lysy-Tata-Was.html> (28 XI 2023).

Warszawy, gdzie powierzono mu stanowisko komendanta Obwodu Działdowo AK i Powiatowego Delegata Rządu. Powrócił na Mazowsze i do końca wojny kierował działalnością konspiracyjną na powierzonym sobie terenie. Jesienią 1945 objął dowództwo nad poakowskimi oddziałami o charakterze samoobronnym oraz pozostałościami sieci konspiracyjnej AK w pow. Brodnica, Działdowo, Lubawa, Nowe Miasto, Rypin, Ciechanów, Sierpc i Mława. Zorganizowane przez niego struktury konspiracyjne tworzyły Batalion R[uchu]O[poru]A[rmii]K[rajowej] o krypt. „Znicz”. Podlegała mu kompania partyzancka Stanisława Balli „Sokoła Leśnego” oraz kilkanaście mniejszych jednostek partyzanckich.

Według niepełnych danych pododdziały Batalionu „Znicz” przeprowadziły łącznie 220 akcji zbrojnych, wymierzonych głównie w komunistyczny aparat bezpieczeństwa i administracyjny (m.in. rozbiły 7 placówek UB i 37 posterunków MO). W związku z tzw. amnestią ogłoszoną przez komunistów, 24 II 1947 wydał rozkaz informujący o zakończeniu działalności „Znicza”. Ujawnił się 10 III 1947 w PUBP w Mławie. Wraz z nim walkę zakończyła większość podległych mu sił partyzanckich Batalionu „Znicz”. Osiedlił się w Szczytnie, gdzie pracował w spółdzielczości mleczarskiej, a także jako nauczyciel w miejscowym gimnazjum i liceum.

Z materiałów „bezpieki” wiadomo, że „nie ukrywał swego antykomunistycznego i antypaństwowego [patriotycznego – przyp. red. IPN] stanowiska”. Zmarł 27 VIII 1991 i został pochowany na cmentarzu w Szczytnie. Odznaczony m.in. Krzyżem Niepodległości i Krzyżem Oficerskim Polonia Restituta.

UZUPEŁNIENIA Z WIKIPEDII⁷

Paweł Nowakowski przed I wojną światową ukończył czteroklasową szkołę powszechną w Dłutowie. Kontynuował naukę w gimnazjum w Mławie. Tam w 1917 (albo w 1918)⁸ roku wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej i w listopadzie 1918 roku brał udział w rozbrojeniu niemieckiego garnizonu oraz w napadzie na pociąg przewożący z Warszawy do Prus około 2000 żołnierzy. Jako uczeń szóstej klasy gimnazjum w 1919 roku zgłosił się ochotniczo do Wojska Polskiego, w którym walczył w wojnie polsko-bolszewickiej: jako żołnierz 1 pułku artylerii ciężkiej Legionów bronił Warszawy od strony północnej. Uzyskał maturę w 1922 roku i rozpoczął studia na Wydziale Filozoficzno-Matematycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Przeniósł się do Poznania, gdzie w 1926 roku (albo w 1929)⁹ ukończył studia na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego, a wkrótce potem Szkołę Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim. Po ukończeniu Szkoły Podchorą-

⁷ Paweł Nowakowski; https://pl.wikipedia.org/wiki/Paweł_Nowakowski (28 XI 2023).

⁸ W danych IPN jest to rok 1917.

⁹ Z autobiografii Pawła Nowakowskiego wynika, że był to rok 1926.

zych wrócił do Dłutowa, gdzie poświęcił się pracy społecznej: organizował spółdzielczość pożyczkowo-kredytową i mleczarską. Pełnił funkcje: prezesa ochotniczej straży pożarnej w Dłutowie, wiceprezesa zarządu powiatowego ochotniczych straży pożarnych w Mławie, prezesa rad nadzorczych spółdzielni i członka krajowej rady spółdzielczej. W latach 1933–1939 pełnił funkcję wójta w Zieluniu. (...)

We wrześniu 1939 roku nie został zmobilizowany. W lecie 1940 roku wstąpił do Związku Walki Zbrojnej i został jego komendantem na gminę Zieluń, współpracował ze Stanisławem Kazimierczakiem „Wilgą”, komendantem Obwodu Sierpc. Werbował do organizacji nowych członków i prowadził mały sabotaż. W grudniu 1940 roku, ostrzeżony o grożącym mu aresztowaniu, wyjechał do Warszawy, gdzie nawiązał kontakt z okręgiem warszawskim ZWZ i został oficerem dyspozycyjnym. W 1942 roku otrzymał od Komendanta Głównego Armii Krajowej nominację na komendanta Obwodu Mława Działdowo AK i Powiatowego Delegata Rządu i pod pseudonimem „Leśnik” wrócił w swój teren, gdzie przystąpił do budowy organizacji. (...) Zorganizował sieć wywiadowczą, miał agentów przy budowie Wilczego Szańca – kwatery Hitlera koło Kętrzyna (...). Rozpoznawał sytuację w obozach: koncentracyjnym w Soldau (Działdowo), jenieckim w Hohenstein (Królikowo) oraz jeńców angielskich lotników koło Kłajpedy. Po nawiązaniu z nimi kontaktu zorganizował trasę ucieczki, którą wielu z nich przedostało się do Gdańska, a dalej drogą morską do Szwecji. Przekazywał systematyczne meldunki o ruchach pociągów z wojskiem i sprzętem wojennym, o lokalizacji jednostek wojskowych. Gdy na terenie obwodu nastąpiły zrzuty desantu radzieckiego i polskiego, nawiązał z nimi kontakt, udzielał pomocy, przekazywał informacje wywiadowcze, które umożliwiły zniszczenie jednostek niemieckich, np. dzięki jego informacjom umożliwiono zbombardowanie w lasach iławskich niemieckiej dywizji zmotoryzowanej. Jego organizacja kontynuowała mały sabotaż, np. w parowozowniach w Iłowie i Działdowie jego ludzie unieruchamiali lokomotywy przez powodowanie awarii w ich urządzeniach. „Leśnik” prowadził aktywną działalność propagandową, organizował tajne nauczanie, zdobywał i gromadził broń, szkolił ludzi i przygotowywał swój obwód do ogólnonarodowego powstania.

Po II wojnie światowej, po rozwiązaniu AK, aresztowania, prześladowania oraz mordy dokonywane na jej członkach przez NKWD i UB skłoniły go do pójścia ponownie do lasu. Po nawiązaniu kontaktu z organizacją ROAK (Ruch Oporu Armii Krajowej) jesienią 1946 roku objął dowództwo nad poakowskimi oddziałami o charakterze samoobronnym oraz pozostałościami sieci konspiracyjnej AK na terenie trzech województw, głównie na terenie powiatów: w województwie warszawskim: działdowskiego, mławskiego, ciechanowskiego i sierpeckiego, w województwie pomorskim: brodnickiego, lubawskiego, lubawskiego i rypińskiego, oraz w województwie olsztyńskim: nidzickiego i ostródzkiego. Stworzył jeden z największych oddziałów podziemia niepodległościowego w Polsce: batalion ROAK „Znicz”.

W związku z amnestią ogłoszoną przez komunistów, 24 lutego 1947 roku Nowakowski wydał rozkaz informujący o zakończeniu działalności „Znicza”. Zachęcał pozostałych członków ROAK do skorzystania z amnestii. Sam ujawnił się 10 marca 1947 roku w PUBP w Mławie. Wraz z nim walkę zakończyła większość podległych mu sił partyzanckich batalionu „Znicz”. (...).

W sierpniu 1947 r. przybył do Szczytna i został zatrudniony w miejscowym gimnazjum i liceum, gdzie pracował jako nauczyciel (m.in. matematyki) oraz jako kierownik internatu, który samodzielnie założył. (...)

W 1956 r. zrezygnował z dalszego nauczania w szkole, ponieważ był szykanowany przez funkcjonariuszy partii. Twierdzono, że jako były oficer AK oraz dowódca oddziałów partyzanckich ROAK nie może być wychowawcą młodzieży. Objął więc funkcję prezesa spółdzielni mleczarskiej w Szczytnie. (...)

Awanse: podporucznik – między 1929 a 1933, porucznik – początek 1939, kapitan – 1942, major – 11 października 1990 roku.

Odznaczenia: Krzyż Niepodległości, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski – po 1989 roku, Medal Wojska (czterokrotnie), Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż Armii Krajowej.

UZUPEŁNIENIA DO BIOGRAFII PAWŁA NOWAKOWSKIEGO

Paweł Nowakowski był synem chłopa Józefa Nowakowskiego i Konstancji Nowakowskiej (z d. Defańska). Ojciec urodził się w Dłutowie, matka zaś w Nicku, wsi położonej obecnie w województwie warmińsko-mazurskim, w powiecie działdowskim, w gminie Lidzbark. Jego żona to Józefa Nowakowska z d. Tuszyńska, ur. 8 II 1917, zm. 13 VII 1990. Miał syna Tadeusza Józefa Nowakowskiego, ur. 23 I 1946 w Zieluniu, 25 XII 1989 w Szczytnie. Przeżył zarówno śmierć syna Tadeusza (1989), jak i żony (1990). W szczycieńskim gimnazjum i liceum ogólnokształcącym nauczał matematyki w latach 1947–1953. Po reformie szkolnictwa i powstaniu gimnazjów jedno z nich, w Starym Dłutowie, obrało za patrona Pawła Nowakowskiego. W Szczytnie, gdzie mieszkał w latach 1947–1991, jedna z ulic nosi jego imię.

PAWEŁ NOWAKOWSKI WE WSPOMNIENIACH

Nauczycielka historii Antonina Herzog: „Pan Dyrektor [Michał Leśniewski] przyjął do szkoły nauczyciela matematyki, pana Nowakowskiego. Był to już starszy pan¹⁰, o włosach przyprószonej siwizną, w wysokich do kolan lśniących butach, o postawie i sposobie bycia znamionującym wojaka. W czasie wojny Nowakowski był żołnierzem AK (Armii Krajowej). Przyjęcie go do pracy chyba przeważało o usunięciu pana Leśniewskiego ze stanowiska dyrektora [liceum ogólnokształcącego]. Pan Leśniewski poszedł uczyć języka polskiego w liceum dla przedszkolank, prowadził też bibliotekę, z czasem wrócił do liceum ogólnokształcącego, ale jako nauczyciel. Pan Nowakowski poszedł pracować do mleczarni w Szczytnie, a stamtąd na emeryturę”¹¹.

Wanda Jurczenko-Barnowska¹²: „Pamiętam (...) ukochanego przez uczniów wychowawcę naszej klasy, profesora Pawła Nowakowskiego, owianego legendą partyzancką (mówiło się w głębokiej tajemnicy, że był jednym z szefów Kedywu) – jakże on nas umiał uczyć matematyki!”¹³.

Janusz Leśniewski: „Uprawialiśmy ten ogród z mamą, chociaż początkowo ziemię wiosną kopał tata i raz pomagał mu wujek Paweł Nowakowski, którego tata zatrudnił w szkole jako profesora matematyki, nie bacząc na to, że podczas wojny pod pseudonimem «Leśnik» był komendantem AK na trzy powiaty: Mława, Działdowo i Nidzica” (...) Aby poważnie myśleć o studiach wyższych, trzeba było uczestniczyć w działalności organizacji Związku Młodzieży Polskiej. Miałem najbliższą rodzinę, związaną z ruchem patriotycznym. Ojciec całą II Wojnę Światową działał w Armii Krajowej. Mój wujek, Paweł Nowakowski, który uczył mnie matematyki, był podczas wojny komendantem AK na powiaty Mława, Działdowo i Nidzica. (Tak, właśnie Nidzica, gdzie działali w AK Mazurzy)¹⁴.

Dziennikarz sportowy Zbigniew Chmielewski¹⁵: „Najpoważniejszym autorytetem w szkole był prof. matematyki Paweł Nowakowski. Do Szczytna

¹⁰ Ocena wieku względna, ponieważ w 1947 roku Paweł Nowakowski liczył 47 lat, co raczej w odczuciu społecznym, przynajmniej obecnie, nie wiąże się z byciem „starszym panem”.

¹¹ A. Herzog, *Co zapamiętałam, to napisałam*. W: Pr. zb., *Liceum Ogólnokształcące im. Jana III Sobieskiego*. 1945–1995. Red. M. Stępkowska. Szczytno 1995, s. 92.

¹² Wanda Jurczenko-Barnowska (1932–2015) nosiła wtedy nazwisko Żenczykowska. Była córką pierwszego powojennego inspektora oświaty w Szczytnie, Stanisława Żenczykowskiego (1900–1979).

¹³ W. Jurczenko-Barnowska, *Wspomnienia*. W: Pr. zb., *Liceum Ogólnokształcące im. Jana III Sobieskiego*. 1945–1995. Red. M. Stępkowska. Szczytno 1995, s. 88.

¹⁴ J. Leśniewski, *Fragmenty pamiętnika. Lata 1945–51*; <http://nowa.loszczytno.edu.pl/absolwencilo/lesniewski.pdf> (21 XI 2023).

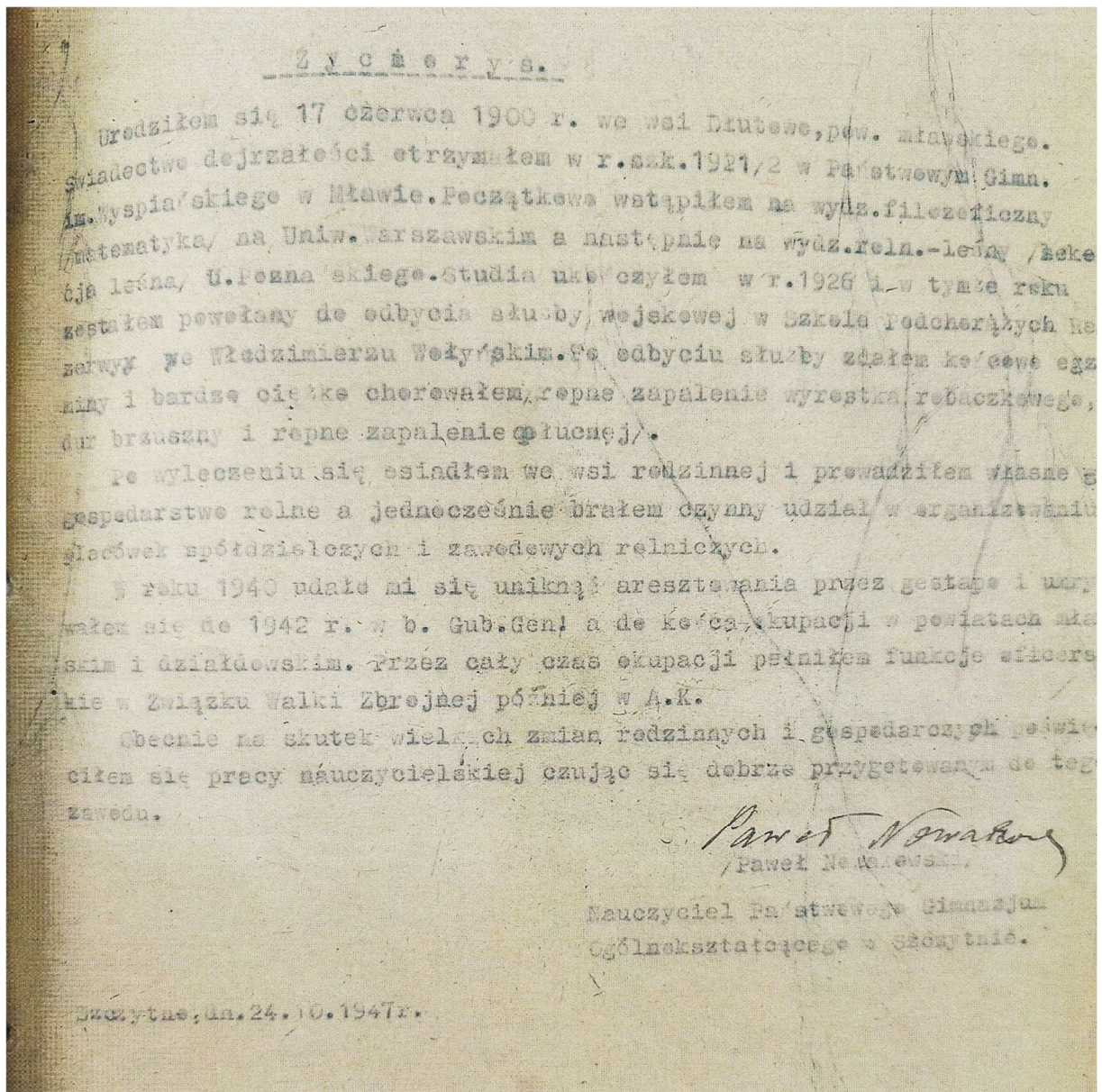
¹⁵ Zbigniew Chmielewski (4 I 1932–) – urodził się w Ostrołęce. Do Szczytna przyjechał razem z rodzicami z Lwowa. Studiował dziennikarstwo na uniwersytetach w Krakowie i Warszawie. W latach 1955–1992 – dziennikarz warszawskiego PAP-u specjalizujący się np. w tenisie. W okresie 1980–1988 był kierownikiem sekcji sportowej PAP-u, a między 1992–1994 – rzecznikiem prasowym PZT. Od 1996 do 2004 roku pełnił funkcję redaktora naczelnego „Magazynu Olimpijskiego”. Jest autorem m.in. książkę *Sportowcy w Powstaniu Warszawskim*. Zob. *Wspomnienia Zbigniewa Chmielewskiego*; <http://nowa.loszczytno.edu.pl/zbigniewchmielewski/>. Więcej: <https://historiapolskiegotenisu.pl/o->

przyjechał podobno wprost z więzienia UB. Był ostatnim dowódcą AK na północnym Mazowszu. O jego działalności w latach okupacji, a także po wojnie mówiło się szeptem. On sam dawne lata wspominał tylko przy wyjątkowych okazjach. Miał wygląd typowego polskiego szlachcica – sumiasty wąs, dumna postawa, łudzaco przypominał marszałka Piłsudskiego. Właśnie tak sobie wyobrażałem powstańców styczniowych z 1863 roku. O wojnie, konspiracji nie lubił mówić, ale chętnie rozmawiał z nami o obowiązku obywatelskim, o tym, czym jest prawda i fałsz. Lubił grecką filozofię. Pamiętam, jak jedną z jego lekcji matematyki zamieniła się w doskonały, klarowny wykład o znaczeniu logiki. U „wujka Pawła” – bo tak go nazywaliśmy – nie wypadało mieć złych stopni. Nawet największe lenie i ci, którym matematyka szła ciężko, przykładali się do nauki”¹⁶.

nas/60_0_1 (30 XI 2023). Zob. jeszcze Z. Chmielewski, *Bibliotekarz z Krzemieńca i jego liceum*; https://tygodnikszczytno.pl/Bibliotekarz_z_Krzemienca_i_jego_liceum-n2911.html (30 XI 2023).

¹⁶ Z. Chmielewski, *Myśmy byli pierwsi*. W: *70 lat Liceum Ogólnokształcącego w szczytnie. 1945–2015*. Red. A. Tobolewska i in. Szczytno, 2015, s. 77–78.

ANEKS FOTOGRAFICZNY

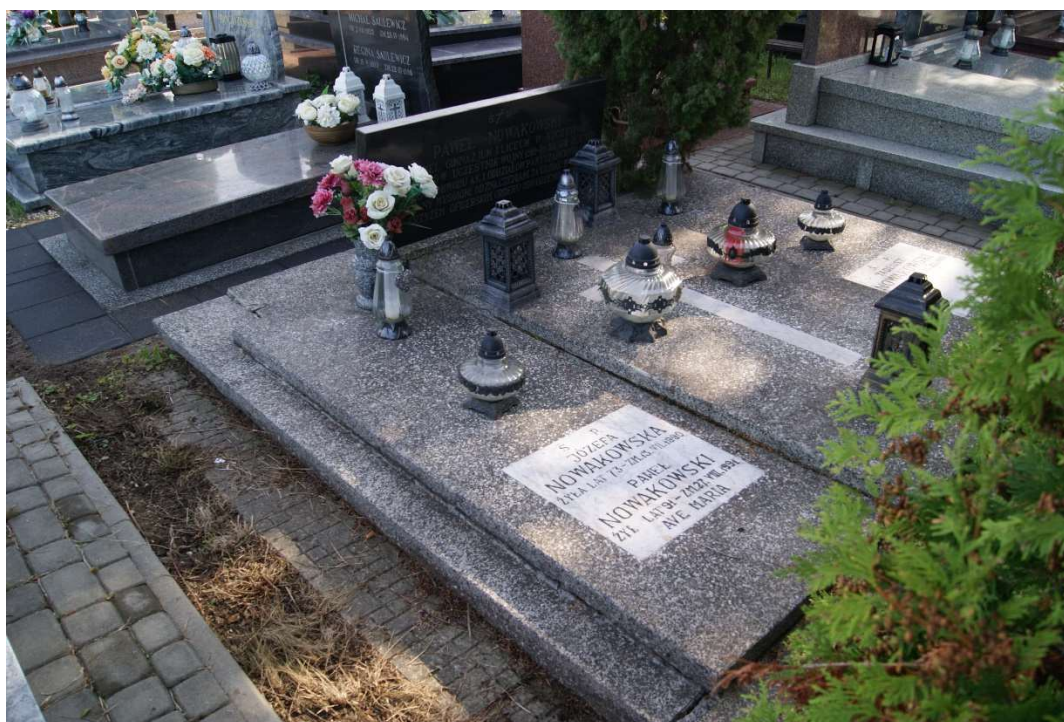
Ryc. 1. Kserokopia życiorysu Pawła Nowakowskiego. Oryginał jest przechowywany w archiwum LO im. Jana III Sobieskiego w Szczytnie

Autor fotografii: Grzegorz Ojcewicz

Ryc. 2. Sztandar Gimnazjum w Starym Dłutowie im. Pawła Nowakowskiego z wizerunkiem Patrona oraz latami jego życia

Źródło: https://www.facebook.com/photo/?fbid=445391888965482&set=a.391002973178176&locale=pl_PL

Ryc. 3. Widok na nagrobek Pawła Nowakowskiego na szczycieńskim cmentarzu komunalnym

Autor fotografii: Grzegorz Ojcewicz

Ryc. 4. Tablica informacyjna na nagrobku Pawła Nowakowskiego

Autor fotografii: Grzegorz Ojcewicz

Ryc. 5. Tablica informacyjna na nagrobku Pawła Nowakowskiego upamiętniająca jego przeszłość jako żołnierza, partyzanta i nauczyciela

Autor fotografii: Grzegorz Ojcewicz

Z PŁYTY NAGROBNEJ

PAWEŁ NOWAKOWSKI
NAUCZYCIEL GIMNAZJUM I LICEUM W SZCZYTNIE.
CZŁONEK POW UCZESTNIK WOJNY 1919-1921 MAJOR REZ. W.P.
KOMENDANT OBWODU AK I ODDZIAŁÓW PARTYZANCKICH ROAK.
UHONOROWANY WYSOKIMI ODZNACZENIAMI ZA UDZIAŁ W WOJNACH
ORAZ KRZYŻEM OFICERSKIM ORDERU ODRODZENIA POLSKI